

Bratislav Ljubišić

DUŠAN OTAŠEVIĆ

Lanjski snegovi, oktobar 2006.

U vreženo je mišljenje da se likovni umetnik u principu bavi samo jednom likovnom disciplinom. Slikar slika, vajar vaja, grafičar otiskuje. Primenjaš primenjuje umetnost dajući zanatskom lepotu koju garantuje isključivo sama umetnička vokacija i postupka i ostvarenja. Međutim, ako je zaboravljena Antika, potsećanje na dela i delovanja Renesansnih umetnika lako će odagnati postojeću zabludu. U to vreme, nastao je i pojam "čovjek za sve". Umetnik je morao da zna sve i da sam svaku svoju zamisao realizuje. Toga je bilo i u devetnaestom veku sa još jednim dodatkom – bilo je i umetnika filozofa koji su određivali dimenzije čitavom jedno stilu – Raskin i secesija. I dvadeseti vek je imao ljude koji su mogli mnogo toga i znali mnogo toga. Matis je sjajno vajao a Roden, Burdel i Majol slikali. Tridesetih godina pojavio se jedan neobičan skulptor – Pablo Pikaso. Nastali su čuveni njegovi kavezi koji su najednom opredelili skulptore da se izd-

voje od tada moćnih Engleza – Barbare Hepvort, Henri Mura i Bena Nikolsona – i da se priklone neogotici. Pikaso je uticao na Đakometija i Marinija, ali i na Egelinga i na Lembruka. Dakle, slikar je odredio budućnost, onu iz domena stilskog opredeljenja. Dušan Otašević je već prvom samostalnom izložbom, u galeriji Kulturnog centra Beograda, pokazao da je popart itekako prijemčiv za najrazličitije prodore. Slika nazvana "život jedne šibice" je najviše izazvala poremećaje. U Beogradu, pored enformela i Medijalaca, dogodilčo se još nešto – belo sa dvodimenzionalnim. Otašević se nije nikada plašio dvodimenzionalnosti i kao da je namerno insistirao na odsustvu veštine varanja oka. I ono što je najvažnije – kada mu je bila potrebna treća dimenzija, on se laćao skulpture. I to ne one bojene, već prave: a hoće li to biti plitki reljef, scenska postavka zamisli – već je nešto drugo. Nije bežao ni od primene skulpture u nizu – kao što su to radili fresko ilustratori crkava. Izložba koja je pred nama je neka vrsta preseka njegovog petnaestogodišnjeg stvaralaštva. Omiljena mu je tema agresivno i zlo u čoveku. Ono što se represijom bori za svoje pravo postojanja. Ima u tome elemenata karikaturnosti, ali uglavnom se služi tipično likovnim.